

Punkt, som endnu ikke er blevet omtalt, og som for mig staar over alle de øvrige. Det er det, som omhandles i den sidste Paragraf i Lovforslaget, § 74. Denne Paragraf indeholder den Bestemmelse, at denne Lov træder i Kraft samtidig med Loven om Sørens Ordning, og denne Bestemmelse, som hverken er naturlig eller nødvendig, hæver Betydningen af dette Lovforslag. — Det er altid, tror jeg, ønskeligt, at man behandler et saa vigtigt Lovforslag som dette med Troen paa, at det skal føre til et praktisk Resultat og blive til Lov; det skal ikke være et blot Diskussionsthema, som kastes ind i Thinget, men det er en Sag, som skal finde sin Afgjørelse, og det er sandelig nu paa høje Tid, at vi komme til en Afgjørelse af dette Spørgsmaal, efter at Sagen allerede fire Gange i Overensstemmelse med Loven af 1868 har været forelagt Rigsdagen; men naar denne Tilfnytning til Søloven bliver vedtaget, anser jeg det for meget lidet rimeligt, at der i alt Fald i denne Session kan ventes nogen Frugt af vore Forhandlinger om nærværende Lovforslag; thi den Ordning, som af Fler-tallet i det andet Thing er søgt gennemført ved anden Behandling af Søloven, er saa fjernt fra, hvad der kan antages at være den høje Regjerings og ogsaa dette Things Mening om Sørens Ordning, at jeg ikke ser, at Vedtagelsen af dette Forslag paa nogen Maade er sandsynlig. Det forekommer mig ikke, at der i den hele Grundtanke, hvorpaa Lovforslaget om Sørens Ordning hviler, saaledes som dette nu er omarbejdet i det andet Thing, gives noget egentligt Holdpunkt for en gjenfaldig Imødekommen eller Overenskomst, hvad der derimod synes mig muligen at kunne være Tilfældet med Lovforslaget om Søværnets Ordning i dets nuværende Stikelse. Det synes, som om den Interesse, der er kommen til Ordre i det andet Thing for at tilvejebringe en god Udveiling af vort Søforvar, har fundet sit Udtryk i alt Fald i Ord i Begyndelsen af den Betænkning, som der af det andet Thing er afgiven om det nuværende Lovforslag, og de Punkter, om hvilke der egentlig er Meningsulighed, forekomme mig at være af den Beskaffenhed, at, naar den høitærende Regjering vil strække sig, jeg vil ikke sige saa langt, som der hører til for at naae til fuld Samstemning med Anstuelserne i det andet Thing, men dog meget langt, ja endog længere end den høitærende Ministers Overbevisning om, hvad der i og for sig er rigtigt, tilføjer, saa har jeg dog den Tro, at det vil være muligt at faae noget Udbytte ud af Rigsdagens Forhandlinger om dette Lovforslag. Jeg skal nu gennemgaa de enkelte Punkter, med Hensyn til hvilke jeg nærer et saadant Haab, og jeg vil da begynde med at udtale, at naar det meget ærede Medlem, der sidst havde Ordet, bragte et nyt Dissenspunkt ind i det, som af den høitærende Minister var tiltraadt i det foreliggende Forslag, nemlig Spørgsmaalet om,

under hvilket Værn Søminetjenesten skal henhøre, saa tror jeg det vilde være rigtigst ikke at holde fast derved. Jeg tror, at der allerede i de andre Punkter er saa megen Rilde til Strid og saa megen Banstuelighed for at naae en Overenskomst, at det vilde være betænkeligt at føre noget nyt Stridspunkt frem. Et andet Punkt, som det ærede Medlem omtalte, og hvor jeg ganske vist har en hel anden Mening end han, er Spørgsmaalet, om en Bestemmelse om Forfremmelsesraadet bør optages i Loven eller ikke. Det staar for mig, som om det var helbigst, at der ikke med Hensyn til Forfremmelsesraadet og dets Sammensætning indholdtes nogen Bestemmelse i Loven. Det forekommer mig, at vil man, hvad jeg tror, vi Alle maa ville, lægge det fulde Ansvar for enhver Forfremmelse paa den ansvarlige Minister, saa skal man ikke binde den ansvarlige Minister til at styde sig ind under andre uansvarlige Mænds Ansvar, og det forekommer mig, at det ubetinget bør være tilladt Ministeren at træffe de Bestemmelser, han finder nødvendige for at sikke sig det Kjendskab til Personerne og disses Konduite og Forhold, som er nødvendig for at afgjøre, hvorvidt Forfremmelse skal finde Sted eller ikke. Dernæst kommer jeg til at omtale det Hovedpunkt, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, berørte, nemlig Spørgsmaalet om Søforternes, hvorved der jo forstaaes kun de kjøbenhavnske Søforternes, Henlæggelse under Marinen, thi der er jo ikke der taget nogen Bestemmelse om, hvorvidt de Rytforter, som der forhaabentlig om ikke lang Tid ville blive byggede andre Steder her i Landet, skulle henlægges under Marinen eller ikke; det er jo et Spørgsmaal, som ikke dermed er afgjort. Med Hensyn til Søforternes Henlæggelse under Marinen staar det for mig, som om det i det Væsentlige egentlig er et Kadrespørgsmaal, et Spørgsmaal om, af hvilke Rammer man skal tage Besætningen, og derom forekommer det mig dog, man maatte kunne komme til Enighed. Der er jo ingen Tvivl, jeg tror heller ikke i det andet Thing, om, at for Diebliffet er Søværnet ikke saaledes udrustet hverken med artilleristiske Officerer eller artilleristisk uddannet Mandskab, at det egentlig for Diebliffet er i Stand til at overtage disse Forternes forsvarende Betjening, men der kunde jo træffes en Ordning, hvorved en saadan Henlæggelse af Søforternes Betjening under Marinen blev henstødt til et senere Tidspunkt, det var i alt Fald en Udvei, man kunde vælge. Derhos er der et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg ikke kan negte, at jeg maa være uenig med det meget ærede Medlem, uagtet jeg i høi Grad respekterer hans store Erfaring fremfor min i saadanne Forhold. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at det dog vil være nødvendigt at henlægge den øverste Kommando over Søforterne til den høitkommanderende Søofficer, da Søforterne nødvendig maa samvirke med Flaaden for at kunne opfylde deres Opgave. Jeg